

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 000033 19 Кж 2
Бања Лука, 05.03.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као председнице вијећа, Даниеле Миловановић и Даворке Делић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Б.Б., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби бранилаца осуђеног, адвоката из Заједничке адвокатске канцеларије М.К. и М.Ђ. из Г., изјављеној против рјешења Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 18 Квл од 27.12.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.03.2019. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважавањем жалбе бранилаца осуђеног Б.Б., укида се рјешење Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 18 Квл од 27.12.2018. године и предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 18 Квл од 27.12.2018. године, одбачен је захтјев осуђеног Б.Б., поднесен путем бранилаца, адвоката из Заједничке адвокатске канцеларије М.К. и М.Ђ. за понављање кривичног поступка завршеног правоснажном пресудом Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000033 17 К од 18.12.2017. године (која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број 16 0 К 000033 18 Кж од 02.11.2018. године), којом је оглашен кривим због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12, 67/13, у даљем тексту КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година.

Против наведеног рјешења жалбу су, благовремено, изјавили браниоци осуђеног због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући, спис, побијано рјешење и жалбу, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Неосновани су жалбени приговори којима се оспорава правилност чињеничних утврђења и закључак побијаног рјешења да нису испуњени законски услови из члана 343. став 1. тачке а) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС) за понављање предметног кривичног поступка. Разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата и њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Наиме, одредбом члана 343. став 1. тачка а) ЗКП РС, на основу које је, између осталог, осуђени тражио понављање кривичног поступка, прописано је да се кривични поступак, завршен правоснажном прсудом, може поновити у корист осуђеног ако се докаже да је пресуда заснована на лажној исправи или на лажном исказу свједока, вјештака или тумача, а према одредби члана 343. став 2. ЗКП РС, у тим случајевима из става 1. тачке а) истог члана, правоснажном пресудом се мора доказати да су одређена лица проглашена кривим за односна кривична дјела, а само ако се поступак против њих не може спровести због смрти или постојање околност која искључује кривично гоњење, те се чињенице из члана 343. став 1. тачке а) могу доказивати и другим доказима.

Насупрот томе, основани су жалбени приговори којима се истиче да је првостепени суд погрешно примјенио одредбе члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС, тврдњом да је захтјев за понављање поступка поднесен како због чињенице што се пресуда заснива на лажним исказима свједока, тако и због новог доказа – изјава свједока Б.Л.

Наиме, одредбом члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС, прописано је да се кривични поступак завршен правоснажном пресудом може поновити у корист осуђеног ако су кумулативно испуњени сљедећи услови: да се изнесу нове чињенице или се поднесу нови докази који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити изнесени на главном претресу, те да су те нове чињенице или нови докази сами за себе или у вези са ранијим доказима, подобни да утичу на ослобађање лица које је било осуђено или на његову осуду по блажем Кривичном закону.

Надаље, одредбом члана 347. став 1. ЗКП РС, између осталог, прописано је да ће суд рјешењем одбацити захтјев ако чињенице и докази на којима се захтјев заснива, очигледно нису подобни да се на основу истих дозволи понављање поступка. У ставу 2. цитиране законске одредбе, прописано је да уколико суд не одбаци захтјев, доставиће се препис захтјева супротној страни, па када суду стигне одговор на захтјев или истекне рок за давање одговора, предсједник вијећа ће одредити да се извиде чињенице и прибаве докази на које се подносилац позива у свом захтјеву и у одговору на захтјев, док је у ставу 3. исте законске одредбе, прописано да послије спроведених извиђаја суд ће рјешењем одлучити о захтјеву на начин прописан у члану 348. став 1. ЗКП РС, у којем је прописано да ће суд ако не одреди да се извиђај допуни, на основу резултата извиђаја, захтјев уважити и дозволити понављање кривичног поступка или ће захтјев одбити, ако нови докази нису подобни да доведу до понављања кривичног поступка.

У конкретном случају, првостепени суд је погрешно утврдио да садржаји доказа који су достављени уз захтјев, указују „да се у конкретном случају ради само по основу из тачке а) цитираног члана“, јер је захтјев поднесен и по основу из тачке в) члана 343. става 1. ЗКП РС и у образложењу истог, наводи се нови доказ – нотарски овјерена изјава свједока Б.Л., која је уз захтјев и приложена. Осим тога, првостепени суд се упустио у анализу нотарски овјерене изјаве свједока Б.Л., а да није спровео извиђаје, у смислу саслушања овог свједока од стране суда, већ је утврдио да та изјава не представља доказ на основу којег би се могло дозволити понављање кривичног поступка.

Наиме, без спровођења извиђаја, првостепени суд је могао захтјев за понављање поступка, рјешењем одбацити ако, између осталог, чињенице и докази на којима се захтјев заснива, очигледно нису подобни да се на основу њих дозволи понављање кривичног поступка, у смислу одредбе члана 347. став 1. ЗКП РС. Међутим, првостепени суд нити је утврдио да се ради о новим чињеница и новим доказима на којима се захтјев заснива, нити је утврдио да је тај нови доказ очигледно неподобан (у којем случају би се захтјев могао одбацити), већ је утврдио да тај доказ (заједно са осталим), „не представљају доказ на основу којег би се могло дозволити понављање кривичног поступка“, што није могао учинити без спровођења извиђаја, у смислу саслушања од стране суда, свједока Б.Л., како то с правом жалба истиче.

Поступајући на овај начин, првостепени суд је починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 343. став 1. тачка а), 347. став 1. и 348. ЗКП РС.

Због тога је ваљало жалбу бранилаца осуђеног уважити, побијано рјешење укинути и предмет вратити првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити битне повреде одредаба кривичног поступка на које је указано овим рјешењем, правилно примјенити одредбе члана 343. став 1. тачка в), 347. и 348. ЗКП РС, након чега ће донијети нову закониту одлуку.

На основу наведеног одлучено је као у изреци овог рјешења на основу члана 337. став 3. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Горана Микеш

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић